

Şeyh Hâmid-i Veli Minberinden
Hutbeler

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s)

Otuzdördüncü Hutbe

“...Bana duâ edince, duâ edenin duâsına cevâb veririm...”
(2/Bakara, 186.)

Muhterem Cemâat-i Müslimîn!

İnsanlar birbirinin yardımıyla geçinirler. Fakat bütün insanların kuvvet ve kudretlerinin bir haddi vardır ki, onlar bu haddin fevkine çıkmazlar. Meselâ çiftçilik âleminde lâzım olan alet ve edevâtı muhtelif san’at erbâbı vücûda getirerek çiftçiye yardımda bulunurlar. Çiftçi de onlara ekmek tedârik eder. Fakat yağmur yağmayacak olursa yağmur yağdırmaya ne çiftçinin ve ne de çiftçiye yardım eden san’at erbâbının kudreti yetmez. Bu husûsta cümlesi ve cümlemiz âciziz. Burada hepimiz Rezzâk-ı âlem olan Rabbü’l-âlemînin kudret ve kuvvetine muhtâcız. Burada acimiz kendini gösterir. Hiç birimizin bir katre yağmur yağdırmak kuvvetine mâlik olmadığımız meydâna çıkar. Allâh (c.c)’a ilticâ etmekten başka çâremiz kalmaz. “Bana duâ edin ben sizin duâlarınızı kabûl edeyim.” (2/Bakara, 186.) buyuran Rabbü’l-âlemînin önünde eğilir, onun merhametine ilticâ eyleriz. O va’d-i ilâhîsi mûcibince duâlarımızı kabûl buyurur ve rahmet kapılarını açar. Darda kalmış olan kullara ondan başka merhamet edecek bir kuvvet sâhibi olmadığından onun merhameti imdâdımıza yetişir.

Kur’ân-ı Kerîm’de Hûd Peygamber’den hikâye buyrulduğu vechile, bu Peygamber ümmetine Allâh (c.c)’tan mağfiret talep edin ve günahlardan tevbe kılın. O gökten bol bol yağmur yağdırır ve kuvvetinize kuvvetler ilâve eyler, demiş. Ve Nûh Peygamber de, «Rabbinizden günahlarınızın afv edilmesini isteyin. O günahları afv edicidir. Size yağmuru bol bol yağdırır.» diye nasihat eylemiş idiler ki, bu iki Peygamberin ikisi de yağmur yağdırılmasını, bunların tevbe ve istiğfâr eylemelerine râbita etmiş bulunuyorlar. Bunun içindir ki kullar, Allâh (c.c)’tan rahmet istiyorlarsa günahlarına tevbe ve istiğfâr etmeli, dargınlar barışmalı, iyilikler yapılmalı, oruçlar tutulmalı, birbirimize tevâzu’ ile, hilm ve şefkatle muâmele etmeliyiz.

Kibir ve azamet satan tavırları ve ağır libâslar giymeyi bırakarak tevâzu’ ve haşyet içinde, Allâh

(c.c)’ın lütuf ve keremini afv ve mağfiretini istemeliyiz. Yâ Rabbe’l-âlemîn diyerek Rabbü’l-âlemîn hazretlerinden kabûlünü dilemeliyiz:

Azîz Kardeşler!

İşte bu hutbemizde edeceğimiz duânın Türkçesi şudur:

“Hamd Rahman ve Rahim olan ve kıyâmet gününün Mâlik ve Hâkimi bulunan Allâhu Teâlâ’ya mahsûstur. Allâh (c.c)’tan başka hiç bir ma’bûd yoktur. Yalnız O’dur. Dilediğini işler.

Yâ Allah! Allah Sen’sin, zengin olan Sen. Hakîkî ma’bûddan başka hiç bir ilâh yoktur. Bizler fakirleriz. Bize yağmur gönder ve bizim için indireceğin yağmuru hakkımızda kuvvet ve hayra vâsil olma sebeplendir.

Yâ Allah! Nihâyeti hayırlı olan, faydalı olup zararlı olmayan bol yağmurları acele yağdır.

Yâ Allah! Kullarımı ve behâimimi, hayvancıklarımı suvar ve rahmetini yay ve ölü olan beldeleri dirilt.

Yâ Allah! Bize yağmur ver ve ümidimizi boşa çıkarma. Yâ Allah ! İbâd ve bilâdın ve sâir mahlûkâtın öyle bir açlığa, öyle bir yoksulluğa, öyle bir darlığa giriftar etme ! Hâlimizi Sen’den başkasına arz edmeyiz. Sen’den başkasına derdimizi dökmeyiz.

Yâ Allah! Mevrûâtımızı bitir ve hayvanlarımıza süt ver. Bizi göğün bereketlerinden suvar ve yerin bereketlerinden bize bitkiler bitir.

Yâ Allah! Bizden sıkıntı ve acılığı ve üzerimizde bulunan ve Sen’den başka kimsenin def edemeyeceği belayı def eyle.

Ya Allâh! Biz Sen’den mağfiret talep ederiz. Çünkü mağfiret edici sensin. Bize bol bol yağmurlar ver.”